

Vrouwkje Tuinman

Sanatorium

Gedichten

Cossee
Amsterdam

IK ZOU ERVOOR TEKENEN

In één keer neervallen terwijl
je een vuilniszak verwisselt en je
vrouw zegt: Kees, wat doe je nu weer.
Maar je doet niks meer.

Precies zo blijven, op deze leeftijd,
of misschien vijf jaar jonger.
Met deze mensen, precies
hier. Heeft iemand een pen?

Op de optimale dag. Met een schok.
Wie ervan hoort (in het journaal?)
weet nog jaren later waar hij
zich bevond en wat hij deed.

Langzaam vergeten wie
je ook alweer bent, en gaandeweg
in slaap geraken. Andersom van hoe
het ooit begon. Verbleken.

COUVEUSE

We zijn vergeten dat we prooien waren.
Dus komen we ter wereld als
we nog niet af zijn, en spelen
dat we mogen kiezen tussen blind en doof.

We slaan momenten over waarop
we eigenlijk moeten sterven.
De blaasontsteking na een dagje in
de sneeuw. De salmonella van de bavarois.

De operatie aan mijn knie waarbij
de dokter zijn mes kwijtraakte in
mijn knie. De keer in het vliegtuig dat er
geen bloeddruk meer was. Vliegen sowieso.

In de afdeling niet noodzakelijk zetten we
onze oren recht. Wij zijn geen nummer.
Als het echt erg wordt, willen we liever
naar huis. We hebben tijd van leven.

WAAROM MIJN GELIEFDEN NOOIT NAAR DE
TANDARTS GAAN

De mond die wel gepeetst wordt maar waar verder niemand in mag
kijken. Wat er te zien is: strepen van medicijnen. Een gele vlek.
Gevolgen van een zelf genezen pijn. De lange tanden
van de tijd. Ze verbijten zich, verbloemd met nicotine,
ze piepen nooit en nee, er komt geen antwoord.

MEDISCH WONDER

Ik weet niet exact waaraan mijn vader
uiteindelijk is gestorven, maar hij had
echt alles. Suiker, kanker, gordelroos, koliek.
Zijn hoofd werd vanbinnen langzaam opgegeten.
Aan de buitenkant zag je alleen die wijnvlekken
maar in zijn borstkas zat iets klem.
Aan al die defecten kun je volgens Freud
betekenis ontlennen. Helemaal omdat
hij zelden klaagde. Niet over de ziektes.
Alleen over alles dat door anderen kwam.
Daar heb je het al: het hart en de prostaat,
de plekken waar het lichaam zaken
opslaat die het daglicht niet verdragen.
De suiker als compensatie voor zijn
bittere adem, de gordelroos om hem niet langer
aan te hoeven raken. Ten slotte was de schedel
leeg en won de wereld van mijn vader.